

Jur ga je brž vrgel v svojo vrečo in hajdi domov z njim. Spet je vreča juha, spet se je mastil z bedrci in rebrci in spet se je smejal atu županu Telebanu. Še tako navihani in predrzeni so bili, da je nesel atu županu Telebanu celó kožo kazat . . .

Tako se je Jur brez puše kruto maščeval nad atom županom Telebanom, ki so mu nekoč puško vzeli. Zajcev je toliko naložil, da se je na stara leta še sam začel rediti. Še atu županu Telebanu bi bil lahko včasih katerega dal, če bi bila bolj prijatelj, tako kakor sta bila nekoč. A ata župan Teleban so imeli dovolj velik trebuh, z Jurjem brez puše se vse življenje niso hoteli sprijazniti. Bili so pa tudi preveč prevzetni, da bi mogli jesti zajce, ki jih je Jur z roko naložil,

kakor jim je vedno zatrjeval. So ata župan Teleban iz Zaplank raje sami puško nosili, za zajci hodili in dosti — kozlov ustrelili.

Mirko Kunčič:

Skopuh.

Hitite, otroci, hitite,
za miško nesramno tecite!
Ukradla sladkorček mi je.
Gorje, če ga z zobki načnel

Poslal bi za njo črno muco —
a muca je zame predraga:
v vodnjak sem jo vrgel predlanskim,
preveč nam požre ta nesnaga.

Hitite, otroci, hitite,
sladkorček moj dragi rešite!
Kdor miško bo ujel in ubil —
pol krhlja za trud bo dobil!